

....., krásný mladý rytíř z dalekého království

Žalem prchající:

V tvé vlasti toho mnoho pěkného není. Je to země v subpolárních oblastech, kde se obyvatelé mohou živit rybolovem a tu a tam nějakou těžbou. V podmínkách krutých mrazů, ostrého větru, mořských bouří a hloučků vdov truchlících po mužích, kteří se už z moře nikdy nevrátí, v těchto podmínkách jsi vyrostl z nemluvněte až v sedmnáctiletého mládence.

A přibližně tehdy se to stalo. Tehdy jsi nepobýval ve své rodné pevnosti na mořském útesu nýbrž u královského dvora, kde jsi usiloval o rytířský titul. Bylo to v létě, na jedné z mála obchodních cest začalo docházet k přepadávání kupců, a králova družina, jejímž jsi byl členem, vyrazila nastolit pořádek. Sřetli jste se v jedné dávno mechem porostlé zřícenině a tys byl zasažen do ramene šípem. Nebylo to vážné, ale ošetřit se to muselo, a tak tě jeden starší voják po úspěšném zátahu dovedl do malé lesní vesnice.

Tato drobná událost byla v tvém životě klíčová. Ošetřovatelka nebyla ani stará, ale ani mladá, a tak si už sehnala učednici. Jelikož tvé zranění bylo lehké, uznala starší ošetřovatelka za vhodné pověřit ošetřováním svou učednici. A právě v tu chvíli, kdy ti mladá hubená červovlasá dívka vymývala a obvazovala ránu, jsi pocítil úplně jiný pocit štěstí, než jakým se opájí vítěz šermířského klání. Mnohem hlubší, jemnější a sladší. Ještě tu noc jsi potají osedlal koně a po dlouhém bloudění vesnici znovu našel. Utábořil ses u ošetřovatelčina domu a vyčkával zde na její učednici. Pak jsi ale dostal zížen a šel se napít ke studánce (náhodou jsi ji viděl při zpáteční cestě). Jaký zázrak! Mladá ošetřovatelka od ní právě odcházela.

Padli jste si do oka. Byla něžná, chápavá a nakonec i docela bystrá. Potkávali jste se na kamenitých plážích, nebo na smrky a modřiny porostlých útesech. Těžko sis mohl přát lepší dívku a ona lepšího chlapce. Takhle to trvalo rok, ale pak na vašich plážích zakotvily lodě nájezdníků a vaše království se muselo připravit na další bitvu.

Právě v tom střetu jsi získal rytířský titul a ztratil svou milou. Právě ve chvíli, kdy jste tlačili piráty zpět do lodí, dostal se osamělý berserker do lazaretu. Mezi mnohými jeho těžká sekera ukončila život i té, s níž jsi se tak rád setkával. Jak rychle z tebe vyprchala vítězná euforie, když jsi ji pohlédl do obličej, do tváře kterou od zbytku těla dělilo nejméně sto kroků. Dva dny jsi nejedl, pak se přeci jen někomu podařilo dostat tě z tvé komory ven a ten večer jsi byl za bídneho pokusu o veselou atmosféru pasován na rytíře.

S titulem jsi mohl dostat panství, ale ty ses rozhodl pro svobodu. Už jsi nemohl snést ty nehostinné kraje, kde právě zemřelo vše, v co jsi vkládal naději. Zaplatil jsi prvnímu kupci, který připlul do přístavu a nasedl na loď, aby tě dovezla někam na jih. Někam jinam. Nevíš proč, doplul jsi a stojíš na nové půdě s neutuchajícím pocitem hořkosti a beznaděje. Nejsi ani vzteklý ani pomstychtivý. Nová krajina z tebe ten žal nesejmula. Rád bys bojoval, ale s jakým nepřítelem? A jakými zbraněmi? S kým? Proč? Kde? A jak? Ach ta bolest! A proč ona? Proč ona?!

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Už nemá smysl žít, spácháš sebevraždu.
- **4-6 bodů:** Něco jsi zažil, žal z tebe spad, cítíš, že se můžeš vrátit domů.
- **7-9 bodů:** Jsi na sebe opravdu hrdý, s těmito zkušenostmi tě král přijme za svého předního rytíře.
- **10+ bodů:** Je málo zemí, které by si mohli přát takového bojovníka, jako jsi ty. Není otec, který by tě neprovdal za dceru, o kterou ho požádáš. To přeci musíš využít!

....., hledaný zločinec na útěku

Smrtí vykoupený:

K vysoké politice jsi měl velmi blízko, asi tak na tloušťku ostří jednoho nože. Vyrostl jsi v nuzných podmínkách bohatého města. V jedné z těch temných čtvrtí, jaká byla i tvou domovinou, se rodily různé zločinecké gangy. Ani městská stráž se neodvažovala do těch koutů a jen hlídala na hranicích chudinské čtvrti, aby zamezila co největšímu počtu loupežných a mordýrských výprav do centrálních částí města.

Tys byl ale jiná liga. Samozřejmě, začínal jsi okrádáním kupců o zboží, pak ses ale posunul i k jejich podřezávání a to byl začátek tvé kariéry. Jednoho dne šla tvá stará matka náhodou bohatší částí města a narazil do ní kočár. Těžko říct, jak to, že koně neodmítly ji porazit na zem. Každopádně kola vozu dokonala dílo zkázy. Už jsi byl ekonomicky soběstačný, ale ačkoliv obyvatelé čtvrtí, jako byla ta tvá, sentimentem neoplývají, rodina pro ně znamená vše. V tom jsi nebyl výjimka, výjimečným tě činilo až to, že jsi byl schopen majitele kočáru identifikovat a v noci ho zlikvidovat, aniž by tě městská stráž vypátrala. Kdepak biřici jsou na tebe krátkí, kdo tě ale vypátral, byl jakýsi velmož, který ti slíbil neodolatelnou sumu peněz za ten nejhorší možný zločin vůbec. Totiž vraždu krále.

Osudná noc nastala. Bylo vás několik, očividně ti nejlepší vrazi z celé země a plán, který jste spolu se svým zaměstnavatelem vypracovali, neměl chybu. Tu noc se celá královská rodina odebrala na věčnost. Vy jste dostali peníze a za pár dnů i želízka. Z velmože se za odhalení zločinců stal kancléř nového krále a vás nedlouho po oslavě nabytého jmění odsoudili k trestu smrti.

Pět dní v žaláři, pak budete pověšeni. Mučení už bylo za vámi. Den před vykonáním trestu šťastná shoda okolností a tvá šikovnost zamíchala osudu karty. Utekl jsi a na nejrychlejším koni královských stájí jsi přejížděl horský hřbet a dostal se tak za hranice své vlasti a také za hranice toho, co jsi považoval za možné a co ne.

Pršelo. Jel jsi podél strmého srázu a za tebou oddíl jezdců v bledých pláštích. Zdálo se, že tě pronásledují. I přes vzdálenost, která vás dělila, jsi mohl vidět některé části jejich výbroje. Byla děsivá. Těžko říct jakým způsobem, ale ty jsi věděl, že ten meč, co se houpal při sedle jezde v čele by tě rozťal na dvě půlky, byť by ho kapitán kavalérie držel jen v jedné ruce. Byli ztělesněním hrůzy a strachu. Prchal jsi, ale oni tě doháněli. Už teď jsi byl poražen a obzvláště, když ses ocitl na vrcholku, na nějž vedla jen jedna cesta. Totiž ta, po které jsi přijel a kterou teď k tobě jeli ti děsiví jezdci.

Naděje zemřela. Jezdci se blížili, viděl jsi jim do tváří, mrtvolně bledých tváří. A tu obloha zčernala a ty jsi uslyšel děsivý ryk. Dostal jsi zimnici a začal se třást. Kolem tebe se začali zjevovat jiní jezdci, tvoření jen bledým světlem. Mnohé jsi znal, byla tu tvá matka s roztržitou hlavou a „kolegové“ z atentátu na krále, ještě s oprátkami kolem krku. Nemluvili na tebe. Jen k tobě přistoupil jeden z nich a chytil tě za paži.

V tu chvíli z tebe něco vyprchalo. Jakási spjatost každé bytosti s životem byla tatam. Přestal jsi být vyděšený, něco jsi cítil, ale lidský slovník nemá pro ten pocit slov. Připomínalo to cosi mezi beznadějí a odhodláním. Bledí jezdci tě neděsili a tys naopak pocítil, že ten, kdo bude lovit, jsi ty. Ani nevíš, kde se vzal, ale u sedla jsi měl náhle pochvu a v ní ostrý jednoruční meč. Otočil jsi koně, tasil zbraň a vyrazil proti svým pronásledovatelům. Pobil jsi je, do jednoho a sám unikl bez škrábnutí. Byli silní, silnější než by kdy mohl být člověk, ale ty jsi je porazil.

Nyní stojíš a strkáš meč do pochvy. Cítíš se jako s nějakým nekonečným zdrojem sil, jinak necítíš nic, vůbec nic ani tep vlastního srdce. Snad jen pocit povinnosti vyčistit tu zemi před sebou. Tu zemi, na níž náhle vidíš mnoho družin podobných té, která tě pronásledovala. Družin, jaké musíš, to cítíš, musíš vrátit zpět do světa mrtvých. Sjíždíš z hor a ta kouzelná moc tě opouští, už by tě zase dostali, ale pocit povinnosti trvá dál.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Je dokonáno, smrt si už pro tebe sahá. Za chvíli na zem padne tvé mrtvé tělo.
- **4-6 bodů:** Je to za tebou, je na čase se vrátit do země toho zmetka a pořádně mu zašmikát životem.
- **7-9 bodů:** Váš tým udělal hodně, o dost než většina lidí za celý život. Rozhodně víc než král tvé vlasti, však mu to taky řekneš. Pak se uvidí, kdo získá podporu lidu pro královský trůn.
- **10+ bodů:** Porazil jsi život, porazil jsi smrt. S touhle vizitkou se najde na světě jen málo činností, na které by sis netroufl. Však se taky poohlédneš...

....., divoký berserker vyloučený z vlastního kmene

Ukřivdřený:

Příběhy jsou základem civilizace. Myslel si to kmenový čaroděj, myslel si to náčelník a ty si to myslíš také. Každý musí vědět o praotci Baobabu a pramatce Sekvoji, ale jsou i jiné příběhy, některé velmi hloupé a užitečně jen k pobavení opilých válečníků, jiné jsou tak složité, že jim rozumí jen šaman a ty zbylé jsou většinou docela dobré, nebo velmi dobré.

Těžko říct, zda ten, který vám onedlou vyprávěl ten cizí bard, patří do první, nebo do druhé skupiny. Snad do obou. Bylo to jednoho letního večera, seděli jste kolem ohně a tu se na lesní pěšině objevila postavička. Ihned jste sáhli po zbraních, dotýčný byl postavou příliš odlišný od vašeho lidu. Příliš drobný a útlý, navíc chodil krokem poutníků slabého lidu, který však staví pevné hradby. Když jste k němu přibíhali, maje oštěpy v rukách, položil si dlaně a na spánky a zakroužil hlavou. Tím říkal: „Neútočte, jsem bard.“ Uměl vaši řeč těla a tak jste jej pohostili a vyzvali k tomu, aby vás pozdvihl nějakým příběhem.

Nikdy dřív jsi neslyšel tak krásně recitovat. Zjistěte byl potomkem slabých lidí, zženštilého národa, ale nutno uznat, že ženy mají hezké hlasy. Vyprávěl vám příběhy, jaké jsme nikdy dříve neslyšeli. O době před obřími válkami, kdy vyklíčili praotec Baobab a pramáti Sekvoj, době, kdy byl svět dobrý. Již druhý příběh tě však rozzlobil, bard začal vyprávět o jakémsi člověku. Slabém člověku, kterého taky pro jeho slabost popravili. To by bylo samo o sobě v pořádku, ale on nazýval toho slabocha „dobrým“. Jsi berserker, tvou povinností je nechat svou duši splynout s duší kmene a tento příběh duši kmene přímo bytostně urážel a co hůř, viděls, že tví bratři těm podvratným slovům div ne okouzleně naslouchali.

Nemohl jsi jinak. Rozzuřil ses a zmocnilo se tě běsnění, jaké vůle nedokáže zastavit. Chytil jsi toho zrádného skrčka, který si dovolil zpochybnit nejvyšší svatost válečnického kultu a nahradit ji zženštilou filozofií založené na soucitu a lásce, rukou jsi mu sevřel krk a rozmlátil mu hlavu o kmen stromu. Nedokončil svůj odporný příběh. Oddychl sis a podíval se na své bratry.

Konals pozdě. Náčelník byl na bardově straně, kromě toho, že jsi porušil právo bezbranných bardů na svobodný život, nenechals kmen, aby si poslechl celý příběh. Náčelník, rudý zlostí, tě přede všemi potupil. Strhnul ti z hrudi kouzelný talisman, který ti dodával sílu a odolnost. Namísto vřelého díky za ochranu duše kmene tě pověřil potupným úkolem – zjistit pokračování a konec bardova příběhu. Do té doby nejsi členem jeho kmene.

Nyní se vztekle prodíráš pralesem. Přišel jsi o talisman a tím nejen o mnoho svých sil, ale i o spojení s duší kmene. Máš vztek, hrozný vztek. Úkol náčelníka však splnit musíš, jinak to prostě nejde. To by svět nebyl světem, kdybys nectil náčelníka. Musíš, musíš potkat někoho ze slabého lidu a optat se ho. Zatím máš ale náladu, že bys zabil každého, který se objeví v tvém zorném poli.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Tolik jsi toho nedokázal, už se sám nepřijmeš. Se zvěří se ti dožije dobře.
- **4-6 bodů:** Hotovo, udělal jsi kus práce a napravil chyby. Kmen tě přijme.
- **7-9 bodů:** Přitom, kolik jsi dokázal, si nedovedeš představit, že by ses vrátil jako pouhý berserker. Náčelníku, doba tvé moci se chýlí ke konci:
- **10+ bodů:** Všechny kmeny pralesa se sjednotí pod tak hrdinným vůdcem, jako jsi ty. Sláva!

....., mladé páže z chudých poměrů bez pána

Z hor do šlamastyky:

Vyrostl jsi v poklidném kraji vzdálené vysočinky. Stačilo málo a celý život bys žil jako spokojený bača, sice chudý, ale žijící v klidu jako desítky generací jeho předků. Ale nestalo se tak, vrchnost zasahuje do všech životů.

Nebylo to ani rabování ani velké daně. Byl to fakt, že synek vašeho zemana se rozhodl vyznamenat na nějakých hrdinských cestách a k tomu potřeboval zbrojnoše.

Kdyby tehdy v podvečer nebyl tak krásný západ slunce, že jsi jej fascinovaně pozoroval z mezi u cesty, nebyl by si tě náhodou kolem projíždějící rytíř všiml a ty bys mohl celý život pást kozy, ale stalo se. Popravdě, ne že bys nebyl nadšený, taková pocta jako být vybrán do rytířské družiny se ve vaší rodině dosud nikomu nenaskytla. Rozloučil ses se zaraženými rodiči a dohonil svého nového pána.

Ten večer jsi nocoval v zemanském hrádku a další den jste i s pánem vyrazili dolů do nížin k budově mnohem větší a bohatší. Cítil ses oslněn a zdálo se, že tvůj pán, jehož meč a štít spočívaly na tvých čtrnáctiletých zádech, je též dojat. Skutečně byl, ale z jiného důvodu než krásou bílých zdí a vysokých věží. Byla za tím dcera správce hradu. Zatímco ty jsi obdivoval cimbuří, tvůj pán tu, která za ním stála a mávala mu.

Uvítání bylo milé a vřelé. Povečeřeli jste se správcovou rodinou v šlechtické jídelně, pán hradu zrovna nebyl doma. Musel jsi uznat, že dcera tvého pána je skutečně okouzující, mnohem zajímavější než husopasky z vaší vesnice. Chovala se nejen k tvému pánovi, s nímž už asi něco měli, ale i k tobě velice vřele a laskavě. Málem by ses do ní zamiloval taky. Večer ji asi požádal o ruku, to si můžeš jen domýšlet a ráno tě u vašich koní (jeden patřil jemu a druhý tobě, tobě!) rozzářené přivítal slovy: „Dobře, že jdeš, jede se pro jmění!“ Kdo by se taky divil, přece dobře zaopatřený správce nedá svou dceru ledajakému rytíři bez majetku, byť by byl sebelepším člověkem.

Tak jste vyrazili hledat do širého světa slávu a bohatství. Máš pocit, že ani tvůj pán přesně nevěděl, kde je vzít. Cesta trvala týden a nic, měsíc a pořád nic. Další dva týdny a dostali jste se do civilizací nedotčené zalesněné oblasti. Jedinou upomínkou na lidi či jiné inteligentní tvory byla zarostlá silnice. Tady byla jakákoliv snaha zbohatnout zbytečná, otočili jste tudíž koně a vrátili se do méně divokých končin. Ani ty však nebyly dost klidné na to, aby se věci nezvrtly.

V podzimním háji se na vás znenadání sesypali bandité. Tvůj pán si od tebe ani nestihl vzít meč a bylo po něm. Ty jsi raději všechno zahodil a rychle unikl. Nyní cváláš sám, čtrnáctiletý zbrojnoš bez zbroje a bez pána. Vrátil ses do té děsivé divočiny jen s nožem za opaskem. Jsi služebník, kterému chybí pán, ale který je bez pána jako tělo bez duše. Není mnoho rytířů, kteří by putovali podobnými houštinami a kteří by si vzali chlapce, jako jsi ty. Ale ty musíš najít nového pána a musíš dceři správce hradu vyřídit tu smutnou novinu. Anebo počkat... byla tak krásná a třeba, třeba vezme za vděk i jiným mužem, když něco dokáže a bude ji mít čím zabezpečit...

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Páže bez pána nic neznamena nic. A ty nejsi nikým víc, asi se půjdeš utopit.
- **4-6 bodů:** Stín poražen, ale toho dobrodružství bylo dost. Všude dobře doma nejlíp.
- **7-9 bodů:** Výborně, tobě se podařilo porazit stíny a seznámit se s lidmi, kteří něco dokážou. Tohle vypadá na nového pána, nového muže pro správcovu dceru a nová dobrodružství.
- **10+ bodů:** Nikdy bys do sebe neřekl, že toho tolik dovedeš. Láska, ve které se k tobě rozplyne správcova dcera, až jí to všechno poví je nic proti dalším dobrodružstvím, která před tebou stojí.

....., starý a osamělý lovec temných stvoření

Člověk se mění celý život:

Zlo je všude. Nevzpomínáš si na dobu, kdy bys to viděl jinak. Bídne podmínky tvého rodiště a rozbitá rodina mohla být sotva předobrazem ráje, ale to ti neničilo život dlouho. Chleba se nedostávalo, a tak tě rodina odvedla do blízkého opevněného kláštera řeholního inkvizičního řádu. A tady z tebe udělali toho, kým jsi donedávna byl.

Život uvnitř kláštera nebyl o moc lehčí než mimo něj. V zimě se netopilo a strava byla tak skromná, jak je to jen možné. Co však mělo úroveň a pozdvihalo úroveň řádu, byla velká vzdělanost jeho členů. Aby ses dostal z pozice prostého novice, přečetl jsi desítky svazků a poslechl mnoho jejich výkladů. Později ses sám stal jedním z těch, kteří dbali na disciplínu studujících noviců, a patřičně jim vysvětloval problematická místa knih. Ty nejdůležitější svazky jsi znal nazpaměť.

Jestli měla všechna ta četba dohromady nějaké poselství, tak jím bylo skličující svědectví o všudypřítomné zkaženosti světa. Nemá cenu se snažit cokoli zlepšit, zlo je všudypřítomné a neporazitelné. Tato víra tě provázela od osmi do pětácti let, kdy se ukázalo, že těch, kteří tuto filosofii nechápou je pořád nebezpečně mnoho.

Byli chudí a naivní. Chodili po kraji a prosazovali životní styl, který jako by se přímo vysmíval vaší filosofii. Kázali vděčnost, radost a trestuhodně opomíjeli nutnost vést stálý, nekonečný boj v obraně proti veškerému zlu. Nový, nebezpečný řád, nemohli jste jej nechat být, a tak váš klášter vyslal trestnou výpravu těch nejelitnějších inkvizitorů, aby novým naivním bratřím dali najevo, že pravda je jinde než v jejich kázání a řeholi.

Tato vznešená kárná výprava se vám však poněkud vymkla z rukou. V jejím čele byl bývalý vojenský kaplan, který nějakým nedorozuměním strávil celou tuto kariéru na bitevním poli a místo péče o umírající sekal nepřítelům hlavy a vedl své jednotky – ano, dostal dokonce i místo a pravomoci polního důstojníka – do nejodvážnějších ofensiv. A právě na tuto dobu si starý válečník vzpomněl a místo, aby moderoval učenou diskuzi, vás svým charismatem přiměl k rabování nevinných vesnic.

Jak jste plenili krajinu a čistili ji od toho řádu heretiků, narazili jste i na jejich hlavní klášter. Ještě na koních, rozrazili jste bránu a vrazili do prostor nezdárných bratří. Co se nestalo? Propadla se pod vámi podlaha. Někakým nedopatřením jsi uvízl pod kamenem a zasypal tě prach. V bezvědomí jsi nemohl svým přátelům (kteří nebyli nijak zdatní léčitelé) vysvětlit, že nejsi mrtvý. A tak ses probral až v noci, nemohl jsi pořádně dýchat ani jsi neviděl. Vedl jsi s těžkými kameny zoufalý a urputný boj. Hodiny ses snažil odvalit kameny, než ti nezačal pomáhat někdo další. Neviděl jsi ho, prach, který se uvolnil, když podlaha padala, ti to nedovolil, ale když už jsi byl uvolněný, byť zesláblý odveden kamsi k ohni. Pach krve tě nenechal na pochybách, že nejsi jediný raněný. Heretici ošetřovali své raněné.

Měl jsi strach, že oslepneš, ale nestalo se tak. Chudí bratři na rozdíl od vás medicíně rozuměli. Vaše mise byla zlá, filosofie, že mimo klášter je zla příliš se potvrdila, ale jen z části. To, že jsi byl vytažen ze svého hrobu, byl zázrak, zajisté dobrý zázrak. Už jsi byl příliš starý, aby ses učil novým pořádkům. Stačilo ti, že je možné, že skutečně je možné, bojovat se zlem. Tohle nejsou přívětivé končiny, prohání se tu všeliká noční havěť ohrožující lidské životy, mnohé ze zdejších nestvůr jako inkvizitor zlikvidovat zvládneš. A taky to už deset let děláš a ve svých pětapadesáti, kupodivu pořád ve slušné kondici zjišťuješ, že přichází ještě jiná temnota. Temnota, na kterou nestačíš, ale které se jako strážce dobra musíš postavit. Bůh ti pomáhej.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Uf, to byl úlet. Tvé staré tělo si tohle dovolit nemůže, lehneš a budeš čekat. Nic lepšího nezmůžeš.

- **4-6 bodů:** Tohle zlo jste porazili, ale celkově ho je nějak moc. Už jsi starý a na další boj se necítíš. Zpátky za zdmi kláštera se ti dožije dobře.
- **7-9 bodů:** Dobro skutečně něco zmůže! Tohle musíš povědět svým bratrům z kláštera! Schválně jaké divy to uvede do pohybu.
- **10+ bodů:** Takový triumf jsi nečekal. Je-li možné toto, pak co není? Zdá se, že je ještě hodně míst po celém světě, kam bys měl přinést svoje světlo.

....., posedlý vyvrhel

Putování za světlem:

Už od úplného dětství ses od druhých něčím lišil. Tak zaprvé jsi neznal svého tatínka, prý to byl voják, který spolu s jemu podobnými procházel krajem a dělal si, co se mu zlíbilo. No a z této tvé odlišnosti pak, aspoň podle těch pár vymítačů, které jsi v životě potkal, vzešly i všechny tvé ostatní.

Z domu jsi musel i s matkou odejít, když ti byli tři. Vesnici přišlo oprávněně zvláštní, když tři jara po tvém narození, na svět nepřišlo jediné kůzle jehně, tele, sele, nebo hříbě a naopak mezi těmi žijícími začalo docházet k šíření zhoubných nemocí. Nevzpomínáš si, jaké to bylo před odchodem, ale vzpomínáš si jen na nuznou chatrč v lesích daleko od civilizace, kde jsi s matkou žil pět let.

Neznal jsi jiný svět. Mít dítě, které svou přítomností způsobuje pohromy, není přáním žádné matky, ba naopak každá by udělala vše pro to, aby se ona i její potomci takové hanbě a vyloučení ze společnosti vyhnuli, bohužel, tvé matce nikdo na výběr nedal, a tak už neměla jak jinak si udržet své duševní zdraví, než na minulost zapomenout a zamlčet ti ji. Bohužel, nebylo to dost účinné, aby se dožila tvého dospívání. Tohoto štěstí se jí ani zdaleka nedostalo, po pěti letech přišla krutá zima, která ženu zesláblou žalem dorazila. A ty jsi zůstal sám, matně jsi měl pocit, že jsi kdysi vídal více lidí a vydal ses je hledat. Ve vesnici, kde ses před lety narodil, tě starší chlapci zbyli a hodili do potoka. Nejen že jsi vypadal jako zpustlík, ale na tvé prokletí se nezapomnělo.

Chodil jsi tedy porůznu světem. Kam jsi přišel, tam zkolabovalo hospodářství, a tak tě vždycky vyhnali. Nevadilo ti, že nemůžeš žít s lidmi, nestáli za to. Byli tupí a prázdní, měli falešná přání a nejvznešenější o co usilovali, bylo plození potomků. Jinak však byl celý jejich život pachtěním bez stopy po smyslu, možná se někdy hlásili k jakési „víře“, ale ta se zakládala maximálně na úctě k vrchnosti (která zas k duchovnímu životu poddané vedla, protože věděla, že si tím upevňuje autoritu). Lidé o tebe nikdy nestáli a tobě to po velmi krátké době přestalo vadit.

Hledal jsi něco víc, nikdy tě ani nenapadlo, že bys mohl být zpátky začleněn do lidské společnosti, ale přeci jen si po nějaké lásce toužil. Vždycky se jen putoval, prošel země křížem krážem, na mnoho míst se vrátil a byl z nich znovu vyhnán. Stalo se ti i to, že tě na ulici popadli vojáci, naložili do vozu a vysadili až kdesi v lesích daleko od nejbližší civilizace. A ano, někdy ses u toho ohně cítil osamělý a nechtěný, díval ses do nebe a přemýšlel, zda je někdo, někdo kdo by o tebe stál. A vždy jsi musel svést hlavu s poznatkem, že asi ne. Vlastně bys ani nepotřeboval přítele, stačila by autorita, autorita jakou má smysl poslouchat. Hledáš, myslíš, že ji nenajdeš, ale věříš, že ano.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Doufal jsi, že se něco zlepší, ale viděl jsi samé hrůzy. Máš už málo sil, aby ses pokaždé zvedal, když tě vyženou. Zůstaneš v těchto pustinách.
- **4-6 bodů:** Tak i tady tvá přítomnost nadělala změny. Nechtěl bys těm stínům padnout do rukou bez přátel. Nic už nebude zlé. Je na čase se zase nechat s písní na rtech vyhazovat z vesnic.
- **7-9 bodů:** Jako by tvé prokletí ustupovalo. Někde si postavíš dům, založíš rodinu a budeš žít šťastný život.
- **10+ bodů:** Cítíš, že tvé prokletí se obrací v požehnání. Tvá přítomnost už nezabíjí, ale přivolává život. Budeš znovu putovat. Tentokrát jako nositel úrody a radosti.

....., nadaný avšak doma podceňovaný řemeslník

Umírat se nemusí:

Málokdo tuší, jak jsi starý. Ne že bys na to vypadal, ale pár desítek let už za sebou máš. Dostalo se ti od rodičů dobré krve, a tak tvá hlava dosud šediví jen trochu, rozum se nezpomaluje a ruce jsou obratné stejně jako před mnoha lety, kdy vybíraly hnízda ptáků hnízdicích v korunách stromů u vaší chatrče na vysočině.

Vyrostl jsi v nesvobodné zemi věčně válčící s liberálními sousedy. Už v patnácti tě naverbovali do armády, dali ti kopí a úkol stát přímo proti rozjetým jezdcům. Zažil jsi jednu bitvu a byl raněn šípem. Jelikož však takových jako ty bylo mnoho a ještě hůře ranění také nechyběli, musel ses smířit s tím, že se nemalá rána musí zahojit sama. Tehdy se stal zázrak. Obsadili jste jedno město a jako správní vojáci se pořádně opili, ty ses obzvlášť nešetřil, rameno tě bolelo jako čert a tys potřeboval bolest utišit. Z nějakého důvodu ses probral, až když byla tvoje armáda dávno pryč. Namísto toho se tě ujali rozhořčení měšťané a poté, co tě ztloukli, až jsi omdlel podruhé, rozhodli se tě oběsit. Zachránil tě starosta města, který se rozhodl tě nejprve patřičně vyzpovídat. Když jsi mu předvedl své řemeslnické dovednosti, uznal za vhodné, abys místo popravy prošel léčbou svého ramene.

A tak jsi začal pracovat jako tesař, pokračuje tak v práci svých předků, kterou ses učil od raného dětství. Podílel ses na stavbě lodí pro zemi, jejíž obyvatelé ti byli první roky tvého života představováni jako nepřátelé. U lodí ses naučil své řemeslo skutečně perfektně. Léta plynula, oženil ses a začal vychovávat první dítě, žel Bohu, králové spolu válčí a nyní se rozhodli utkat se na moři. Nebyl jsi námořník ani voják, ale přesto důstojníci armády usoudili, že někdo rak šikovný by se mohl při poškození lodi hodit.

Však ses jim taky hodil. Hbitě jsi záplatoval relativně drobná poškození, jaká byla vaší lodi uštědrěna drobnými děly vašich nepřátel. Jako palubní řemeslník jsi svou práci odváděl perfektně, nikoliv jako mágové vaší flotily, kterým se nepodařilo zamezit tomu, aby po několika hodinách boje nezvedla obrovská vlna a nerozehnila se přímo proti vašim lodím. Když se to stalo, pracoval jsi zrovna na přídi, a tak tě voda smetla ještě dřív než zbytek lodi. Jakkoliv velkou spoušť kouzlo způsobilo, aspoň vám nadělalo taky dost trosek, kterých byste se mohli chytit. Bitvu jste prohráli a vítězni nepřátelé se otočili čelem vzad. Paradoxně se ukázalo, že pozice prvního na ráně tě zachránila. Když po ničivém užití magie lodě nepřátel kontrolovaly, že zkáza byla skutečně dokonána, měl jsi možnost se zachytit na jedné z nich.

V noci jsi vyšplhal na palubu a za pomoci intuitivně nalezeného náradí jsi začal opravovat ta nejhorší poškození lodi. Když tě pak ráno námořníci našli, tvářili se sice překvapeně, ale za tu pomoc tě přes palubu nehodili. Stal se z tebe válečný zajatec a poddaný již třetího panovníka.

Na moře ses už nevrátil. Tvým novým úkolem bylo budování obranných struktur. Tví nadřízení natolik nedocenili tvé schopnosti, že tě pověřili pouhým budováním lešení. Ve skalách, na strmých srázech, ve vlhkém a chladném horském podnebí, tady začal tvůj již třetí život a tady vznikl tvůj třetí domov. Mnoho let jste stavěli hraniční opevnění, byl jsi přítomen u budování desítek kilometrů hradeb a práce tě čím dál tím víc znechucovala. Jednou jsi pracoval na srázu, třicet metrů vzduch a pak jezero. Tam dole už začínala další říše, údajně totální divočina. Pršelo, foukal studený vítr a tebe už dlouho nesnesitelně bolelo v krku. Zase jsi pocítil touhu po změně a necítil jsi strach, že bys mohl cokoliv ztratit. Pustil ses a šplouchl do vody. Kolegové tě měli ihned za mrtvého a pracovali nerušeně dál. Podobných pádů bylo mnoho.

Ale ty žiješ. Postupem času ses trochu zotavil a teď máš jen jednu touhu. Vrátit se ke své ženě a dítěti, vrátit se tam, kde budou tvé nevšední dovednosti brány v potaz a ty nebudeš nucen jen tupě připravovat lešení.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Život ještě nebyl tak beznadějný. Postavíš si vor a popluješ vstříc prázdnotě.
- **4-6 bodů:** V těchto končinách se bude žít tvrdě, ale půjde to. Budeš první, kdo sem vrátí život.
- **7-9 bodů:** Jak opadly stíny, spadlo něco i z tvého srdce. Vrátiš se do přístavu za svou ženou, dokážeš to i po těch letech!
- **10+ bodů:** Vládlo ti tolik špatných králů a přitom teď jsi potkal tolik skvělých lidí na zemi bez pána. Vrátiš se pro ženu a pak, pak snad zasáhneš do map světa.

....., bard prchající ze svého domova před válkou

Všechno jde do háje:

Tvůj smysl pro krásu měl již od dětství čím bažít. Jako dítě potulných komediantů jsi hodně cestoval po zemi, která byla nevšedně krásná. Nyní již cestuješ i dál a víš, že jen málokde jsou obyvatelé ochotni skutečně dbát na výstavní vzhled svého okolí. Ostatně i u tebe doma se již poměry zhoršily k nepoznání, ale to nic nemění na skutečnosti, že prvních dvaadvacet let tvého života to byl učiněný ráj.

Jen málokde měli kočovní herci takové štěstí jako u vás. Společnost byla velmi bohatá a mohla si tak dovolit živit lidi „pouze bavící ty pracující“. Když jste někam přijeli, nevyháněli a nepomlouvali vás, naopak se těšili na vaše představení. I jinak to byla krásná země, udržovaná políčka, rybníky, lesy, cesty, vesnice a města dávaly dohromady malebný celek, dojmající oči pozorovatele za každého počasí. A při té kráse, jakou jste se mohli každodenně kochat, váš divadelní soubor neustále omílal dokola ty samé příběhy o dávno mrtvých, ne-li nikdy nežijících, rytířích a jejich boji se zlem. Umělecký duch rodiny v tobě přebýval, doslova si jím překypoval. Dostal jsi příliš mnoho, než aby tě uspokojoval život s příbuznými.

Už jsi byl v té době dospělý, jako všichni šestnáctiletí (nyní už jsi navštívil i takové barbarské končiny, kde rodiny klidně založí i třináctiletý chlapec s desetiletou holkou, nicméně tvá země byla vrcholem tehdejší civilizace). Tvá rodina si byla jistá, že nyní na životní křižovatce se rozhodneš pokračovat dále v putování s nimi, koneckonců, co jiného bys dělal? Vždyť tě ničemu kromě herectví nenaučili. Ale ty ses rozhodl jít vlastní cestou. Seskočil jsi z žebříňáku, zamával šokované rodině a zmizel v blízkém lese.

Jak jsi brzy zjistil, i romantika má své meze. Bez plachty nad hlavou a vozem pod nohama leccos, kupříkladu vytí vlků, získá úplně jiný nádech. Po týdnu stráveném v lese snahou nějak vtěsnat do básní své dojmy, ses v již dost žalostném stavu rozhodl vrátit k lidem. Stálo tě to dva dny bloudění, ale jakmile jsi spatřil mezeru mezi stromy, uvítal tě civilizovaný svět pohledem na pole se zlátnoucími klasy a na velký statek. Nic jsi neuměl, ale doufals, že jako čeledín na statku by ses něco naučit mohl.

A tak jsi začal pracovat rukama, spíš ses o to pokoušel. Všichni na statku tě měli pro tvou neohrabanost víc za šaška než za pomocníka. Příjemné ti to rozhodně nebylo, neuplynulo mnoho času od doby, kdy jsi doufal, že ti začne život v ráji a namísto toho přišlo zklamání. Brzy ráno jsi vstával a spolu s další čeledí, které jsi byl pro smích, pracoval na poli i u dobytka. Mnohokrát jsi uvažoval, že od toho žita, prasat, krav a všeho utečeš, ale kromě strachu ze psů tě drželo ještě něco – statkárova dcera, bylo-li v tom smradlavém hospodářství něco krásného, pak jedině ona.

Až díky ní ses konečně naučil formulovat své pocity tak, aby to nějak znělo. Po nocích, kdy ti rozbolavělé tělo nedávalo spát, škrábals nožkem na okraje své dřevěné postele vděčné verše. Číst je samozřejmě nešlo, ale byla za nimi slova zcela uspokojující tvou potřebu se esteticky vyjádřit.

Ke konci léta přišly žně a jakási banda žoldnéřů, která vesnici obsadila. Statku se dostalo zvláštní pozornosti, hromada jídla a dřevěná palisády nemohly být opomenuty. Vetřelci vás sice nechali sklídit obilí, ale pak statek uzavřeli a kolem vesnice hlídkovali, to by tak hrálo, aby se někdo dostal ven. Po večerech sis jen tiše broukal své básně, ale postupem času jsi směl přidat na hlase. Čeled' zavřená ve stodole se strašlivě nudila a poslech i toho nejamatérštějšího barda jí pomáhal čas přežít.

Jen s trochou jídla vody vás žoldáci drželi zavřené po několik dní. Pak začal boj, slyšeli jste trubky, výkřiky, praskání ohně a cítili kouř. Představa, že byste mohli uhořet, vás vyděsila natolik, že jste společnými silami zevnitř stodolu rozebrali a dostali se ven. Když už se vám podařilo osvobodit se, nabrali jste sebevědomí a s rolnickým náčiním se vrhli do zad vašim věznilům bránícím statek. Když jsi tehdy vylezl na vršek palisády, tvůj zrak padl na dvě místa. Prvním byl prchající velitel žoldnéřů s farmářovou dcerou v náručí, druhou byla krajina. Vaše vesnice nebyla jedinou, která hořela. Za těch

pár dní stihla přijít nečekaná, ale masivní invaze divokých nepřátel. Co bylo nejprve snem, podruhé prozaickou realitou, nyní se změnilo v peklo.

To už není tvůj domov, nemůžeš tam žít, ty patříš na sluneční světlo, k bublajícím potůčkům a lesům. Prcháš a doufáš, že najdeš kraj, kde budou věci lepší. Ale těch pár zemí, které jsi už prošel, tomu nenasvědčují, třebas je v nich méně krve a ohně, jako by se kolem vznášel čím dál tím temnější stín.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Ta doba, kdy jsi dokázal žít, ti proklouzla mezi prsty. Nebudeš se snažit pokračovat dál.
- **4-6 bodů:** Boj se stíny byl dost úděsný. Teď už vezmeš za vděk jakoukoliv civilizovanou končinou.
- **7-9 bodů:** Tohle bylo vítězství! Až dnes napíšeš opravdovou báseň, která tě dostane ke hvězdám.
- **10+ bodů:** Kde dřív byla tma, tam teď září slunce. Tvé srdce kypí štěstím a tvá mysl inspirací. Jako bard budeš žít plný život a jako vítěz šťastný a radostný život.

....., starý král, který v noci utekl z vlastního království

Šťastné staré slunce:

Když jsi měl děti, dal sis velký pozor na příběhy, jaké jim chůvy vyprávějí. V příbězích se totiž objevovaly spousty nesmyslů, největší z nich byl závěr, jak se někdo stal králem a šťastně prožil zbytek života. To je absurdní nesmysl. Tebe samotného právě příběh o rytíři, který si ve velké válce vybojoval království, jemuž byl pak po zbytek života dobrým králem, vedl k velkému těšení se na svou vlastní vládu a ještě většímu zklamání poté, co jsi na trůn usedl.

Hned na začátek musela přijít válka, která navíc zuřila už několik let a tys po svém otci, který se z toho všeho zhroutil, přebral polorozpadlou armádu. Území sis ubránil, dokonce i nějaké získal, ale hospodářská situace v zemi tě rozhodně netěšila, obzvláště poté co těsně po válce zemi zasáhly morové epidemie a počet praceschopných mužů klesl o třetinu. Do toho staří nepřátelé zaútočili znovu a sebrali ti to území, které jsi nebránil za každou cenu. Především to byly oblasti nakažené morem, který pak vítězná armáda roznesla i po svojí zemi.

Král si nesmí dovolit nerozmnožit říši. Snaha získat území zpět, když mor ustoupil, tě posadila do sedla a následně položila do lazaretu. Po třiceti letech jsi získal území zpět a mezitím jsi musel řešit desítky dalších problémů. Neustále se opakující vpády nepřátel z jiných zemí, epidemie těch nejzvrůdnějších chorob, neuvěřitelnou nepoctivost svých ministrů a lenost obyvatel země. Posléze taky vlastní děti, z nichž jedno mělo být tvým nástupcem, ale žádné se k tomu účelu nehodilo.

Několik týdnů poté, co jsi znovu obsadil území ztracená na začátku své vlády, ti selhalo zdraví. Jakýsi léčitel ti povídal cosi o duchu vyhoření, který tě údajně posedl, ale prý to bylo dávno a horečky, v nichž ses několik dní válel, tě údajně sužovaly i z jiných důvodů. Ležel jsi na posteli a tupě zíral z okna, několik dní jsi neměl na práci nic jiného než pozorovat, jak se hýbou stíny. Bylo ti z toho k vzteku a k smutku, je naprosto normální, že se stíny hýbou a slunce obíhá po obloze, však tím také jak stíny, tak slunce tráví čas již od nepaměti a dokud svět světem bude, nezastaví se. Ale ty, člověk, dokonce král, abys celý život dřel. Dobýval zemi, kterou potřebuješ jen proto, že král nesmí ztratit území, tvrdě trestal a vychovával své neschopné nejstarší dítě, vždyť nikdo jiný na korunu nemá nárok. Kdybys tak mohl na chvíli vypnout... A to v jiném slova smyslu než ležet v horečkách.

A proč ne? Proč si nezahrát na stíny a slunce a prostě jen chodit sem tam. Tahle potrhááá myšlenka se ti tehdy v hlavě usídlila a provokovala tě tam pár let. Nakonec jsi jí podlehl. Připravil sis plán útěku i všechny potřebné věci, mohl bys samozřejmě odjet jako král, ale tys chtěl co nejvíc okusit prostotu života a už hrad opustit ne jak jej opouští panovník, ale jak z něj prchá lupič. Líní ministři si ani nevšimli, jak ohromné peníze jsi vynaložil na koupi elixírů od čarodějnic, které ti měly útěk usnadnit.

Onu osudnou noc jsi sešel do stájí, vzal si nejlepšího koně (který byl ostatně tvůj) vypil první lahvičku, což mělo zajistit, že tě tví známí podle obličeje nepoznají a vyrazil zadní bránou, od které sis předem opatřil klíče ven. Jel jsi celou noc a ráno u lesního potůčku sis oholil tvář na hladko, takhle jsi je měl naposledy ještě před korunovací. Zároveň jsi vypil pár dalších lahviček, jejichž obsah ti měl změnit hlas, chůzi, obličej a držení těla. Schválně ses v následujících dnech vrátil do hlavního města a zjistil, že tě nikdo nehledá. Jeden z tvých nepoctivých ministrů se ochotně ujal vlády.

Nevíš co je s tvou rodinou, ale bavíš se, že to ani víc nejde. Lektvary tě trochu omladily, takže cestu do neznáma zvládáš. Jedeš, jedeš, za sluncem a čekáš, co najdeš. Kdyby to byl vhodný panovník pro tvou říši, nejednalo by se o škodu.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Život je vážná věc a ty jsi v ní teď tak trochu selhal. Čas se vrátit domů a nechat se za tu klukovinu uvěznit.
- **4-6 bodů:** Doufals, že si užiješ a pak přišlo tohle. Aspoň víš, že jsi dost silný, abys znovu získal království do svých rukou.
- **7-9 bodů:** Po tomhle triumfu, kdy jsi porazil stíny, ti už lidé v životě překážet nebudou. Zmocnit se znovu království a zapsat se do jeho dějin s přízviskem „Veliký“ bude hračka.
- **10+ bodů:** Jako král jsi byl taková nula... Život se dá prožít i zajímavějším způsobem, než na trůně a právě k tomu se chystáš.

....., trosečník, kterému ztroskotala objevná flotila

Politika je opravdu svinstvo:

Nemůžeš nebýt vzteklý, když si uvědomíš, jak málo mohlo zajistit, že bys nyní nebyl nachlazeným a bezradným trosečníkem na neznámé pevnině.

Jak málo stačilo, abys mohl žít poklidný politický život svých předků. Narodil se na dalekém kontinentě, zemi, kde se budovy derou do výšky i do stran, kde jsou lodě za hodinu schopny překonat desítky kilometrů a kde se nosí brnění, v jakých do člověka může udeřit blesk a převis najednou, aniž by nositel padl. Kde se vyrábí meče schopné jedním seknutím srazit strom a někdy i rozetnout skálu. Taky se tu dělá slušná politika se stálou vládou a opozicí, křesla jsou dědičná a tys měl nárok na to být slušně placeným a také velmi užitečným opozičním politikem.

Bohužel, každému se v životě něčeho nedostane a tobě se nedostalo výřečnosti a bojovnosti, mnozí ti říkali, že nebudeš dobrý poslanec, vždyť pořád mlčíš jako ryba! Nemělo ani cenu se s nimi hádat, samozřejmě, že když jsi měl na to křeslo dědičné právo, tak jsi byl logicky také tím nejlepším, kdo na něj mohl usednout. Tuto víru ti vštípil tvůj otec a ty sis ji pevně podržel až do jeho padesáti let, kdy slavnostně odstoupil a nastal čas na nástup jeho mladšího náhradníka. Poprvé a bohužel taky téměř naposledy jsi usedl na to čestné místo v Zákonodárném sněmu.

Úkolem opozice je politiku čistit od veškerého smetí, jaké do ní nanosí vláda ve snaze dosáhnout svých cílů. Bohužel, předchozí opozici se to úplně nedařilo, ba co víc, jak jsi zjistil, hromada opozičních poslanců byla ministry skrz naskrz podplacená a tak hlasovala nikoliv ve jménu státu, ale ve jménu zdroje svých peněz. Na razantní zásah sis ani jako předseda opozice netroufl, to bys nebyl ty. Namísto toho sis pečlivě připravil seznam styků a jednání opozice s vládou a záznam, jak který poslanec hlasoval. Tyto dokumenty dokazovali neskutečnou korupci, bohužel však nedokázali odpovědnými osobami patřičně pohnout.

Chtěl jsi jen dobro, ale dosáhl jsi jen svého odstranění. Když jsi kolegy pokáral, vzali na vědomí jen to, že pro ně nejsi pohodlný a z korupčnictví obvinili tebe. Nic ti nemohlo pomoci, že sněmovny tě vyhodili a přemýšleli, jak tě zašantročit co nejdál. Průzkumná výprava se ukázala jako dokonalá příležitost. Dostal jsi místo admirála a úkol plout k jakémusi neznámému kontinentu a zmapovat jej.

Tak jsi vyplul, i přes vysokou rychlost vašich lodí cesta trvala dlouho, nikdy dřív jsi na moři nebyl a měl jsi z toho všeho takový zvláštní pocit. Obzvláště když začaly docházet potraviny a vy jste museli lovit potvory v moři pod sebou. Samozřejmě se vám nevyhnula ani bouře, uprostřed noci náhle tvá vlajková loď ztratila spojení se zbytkem. Signální ohně byly hašeny obrovskými vlnami, větrem a deštěm. Samozřejmě jste byli zcela ztraceni a jakž takž jste poznali, že je blízko cosi jako země, až když váš lodní trup prorazily útesy.

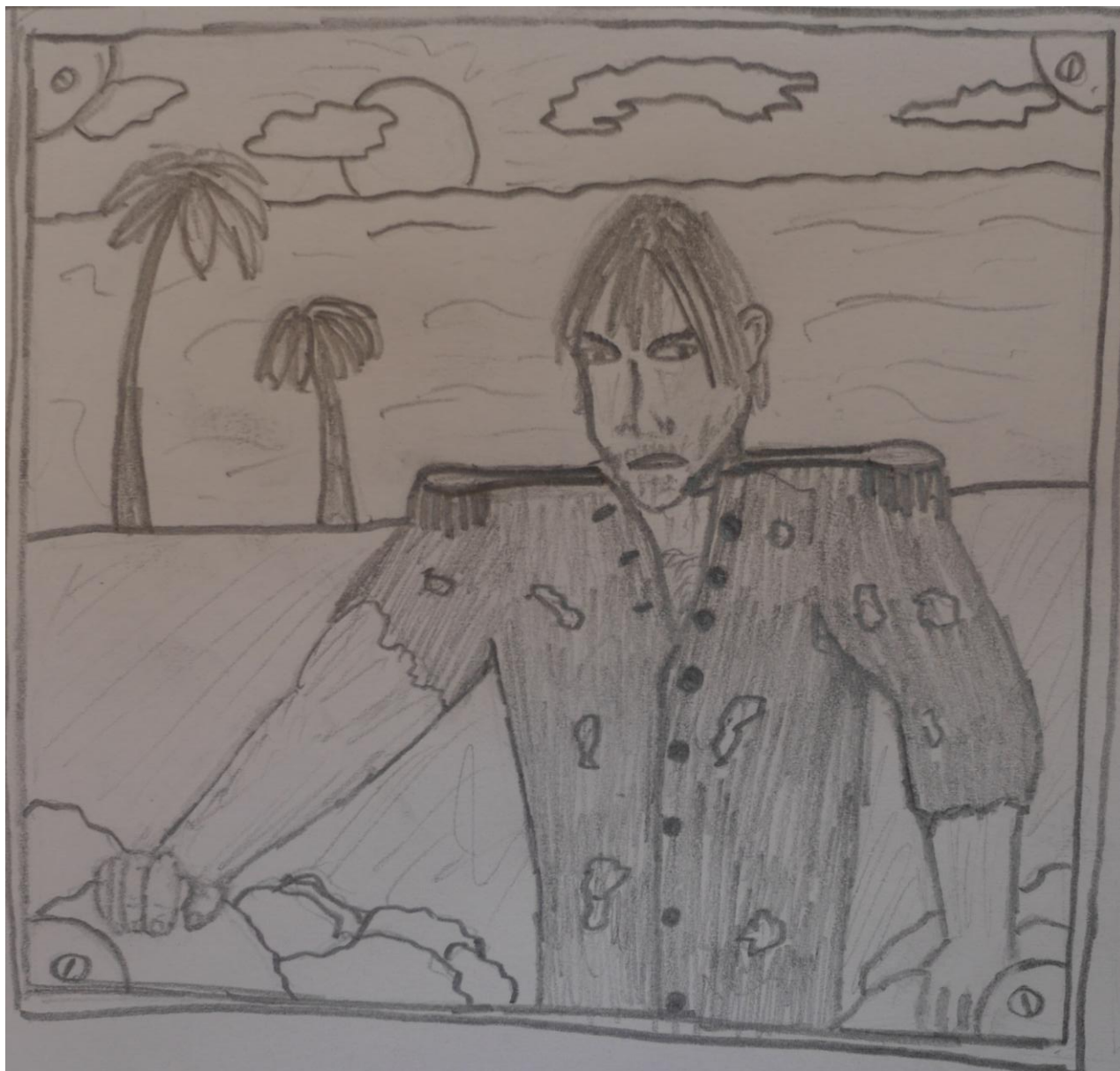
Ráno vám došlo, že loď už na moře nedostanete. V dáli však byla vidět pevnina, a tak jste nasedli do člunů a vypluli k ní. Několik stovek metrů před pobřežím se náhle pára nad vodou zhmotnila v šedivé bojovníky, kteří se na vás vrhli. Stačilo, aby se svým nehmotným mečem dotkli námořníka a z toho nezbylo nic než zase další šedivá mlha. Byl jsi vpředu, a když jsi tu hrůzu zpozoroval, vrhnul ses do vody a doplaval sice až k pobřeží. Tam jsi omdlel a kupodivu taky přežil.

Teď jsi na tom dost bídně. Nevíš, kdy tě ty stíny nenajdou a je ti špatně. Kéž by ses tak mohl vrátit domů.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Měl jsi v životě smůlu. Ve smrti už ji mít nebudeš.
- **4-6 bodů:** Tady jsou lidé o dost lepší než doma. Vlastně je ti jedno, co budeš dělat, ale rozhodně se nevrátíš.

- **7-9 bodů:** Prý se politikaři i na tomhle barbarském kousku pevniny, no, tak pak je to nejlepší místo pro tebe. S tvou minulostí tě už nevyhodí.
- **10+ bodů:** Objevná výprava mohla sotva dramatičtěji vyvrcholit. Seženeš mapy, postavíš loď, vrátíš se a zorganizuješ převrat, tak to bude!

....., poustevník, žijící již padesát let stranou všech lidí

Stíny tu byly vždycky:

Sedáváš na kopci nad cestou už léta a poslední dobou pozoruješ, že pod tvým osamělým kopcem vzrůstá neklid. Lidé opouštějí vesnice, víš proč. Začali vídat to, co ty jsi znal již roky, mnohem déle než těch padesát, co ses před tou děsivou smrtící hrůzou schoval na osamělé místo.

Jako malý kluk jsi byl dost ošklivým dítětem, což ti doprálo pozornost jiných kluků. Ale jaká to byla pozornost! Když se rozhoduje, komu hodit do obličeje tu lopatu hnoje, obvykle se vybere ten obličej, na který odpovědné osoby chtějí vidět nejméně. Takto jsi byl tupen už odnepaměti. Shazovali tě do bláta, vrhali po tobě kamení, lili na tebe vědra splašků, tloukli tě (když jsi zrovna nebyl celý zašpiněný od něčeho, čím tě napatlali). Tví rodiče s tím nic nedělali, taky nebyli zrovna v oblíbě.

Postupem času tě nemučili už jen vrstevníci, ale začaly tě strašit už jen jejich stíny. Když jsi šel a za rohem uslyšel lidskou řeč, otočil ses a rychle utekl. Když jsi se skloněnou hlavou kráčet a náhle tě přikryl cizí stín, nemohl ses v tom hrůzném šoku chvíli ani pohnout. Vyhýbal ses ohni, kolem něj bylo vždy dvakrát víc nepřátel – navíc nepřátel divoce tančících, než jinde. Ale i stíny se vyvíjely. Náhle to už nebyly jen společníci každého, kdo prochází světlem, ale bytosti sami o sobě. Začaly dostávat tváře a toulali se po vesnici jen tak. Jednou jsi jeden potkal, nesl si hrábě, a když tě uviděl, rozběhl se za tebou. Sekal do tebe, porazil tě na zem a způsobil ti nesnesitelnou agónii. Málem se ti zastavilo srdce a přestal jsi dýchat, rodiče tě našli a zachránili. Stínů však po této události přibýlo, celá ves se ponořila do šedi, jakou ale nikdo neviděl.

Ta šed' houstla a houstla, až došlo k vraždě. Tvůj otec zabit na poli. Někdo mu zezadu rozbil hlavu kamenem, čin z čiré zášti a zbytečné nenávisti. Matka oprávněně předpokládala, že na zbytek vaší rodiny již brzy dojde také, ale sama už byla stará a nemocná, tudíž neměla kam odejít. Ty a tvé dvě sestry jste se rozhodli utéct, až když bude mít vaše matka všechno za vámi. Do té doby jste bděli u jejího lůžka a byli ji nablízku, jak před jejími pocity zoufalství, před vesničany, kteří by se už dávno neštíteli vlézt do domu a ukrást co se dá, tak před stíny, které se zlověstně ploužili kolem. Ale tam, kde čtyři lidé sdíleli jednu bolest, si stíny netroufli.

Kde neměly odvahu stíny ani jednotlivci, tam ji posbíral dav. Vesnice se zformovala a rozhodla se váš dům a vás v něm srovnat se zemí. Matka vypustila duši ráno, předtím než jste uslyšeli křik a štěkot psů. Seděli jste společně u jejího lůžka a vzpomínali, nejen na ni, ale také na otce. Tu jste z okna uviděli zbytek vesnice, která se semkl kolem nuzné boudy vaší rodiny. Za chvíli už hořela střecha.

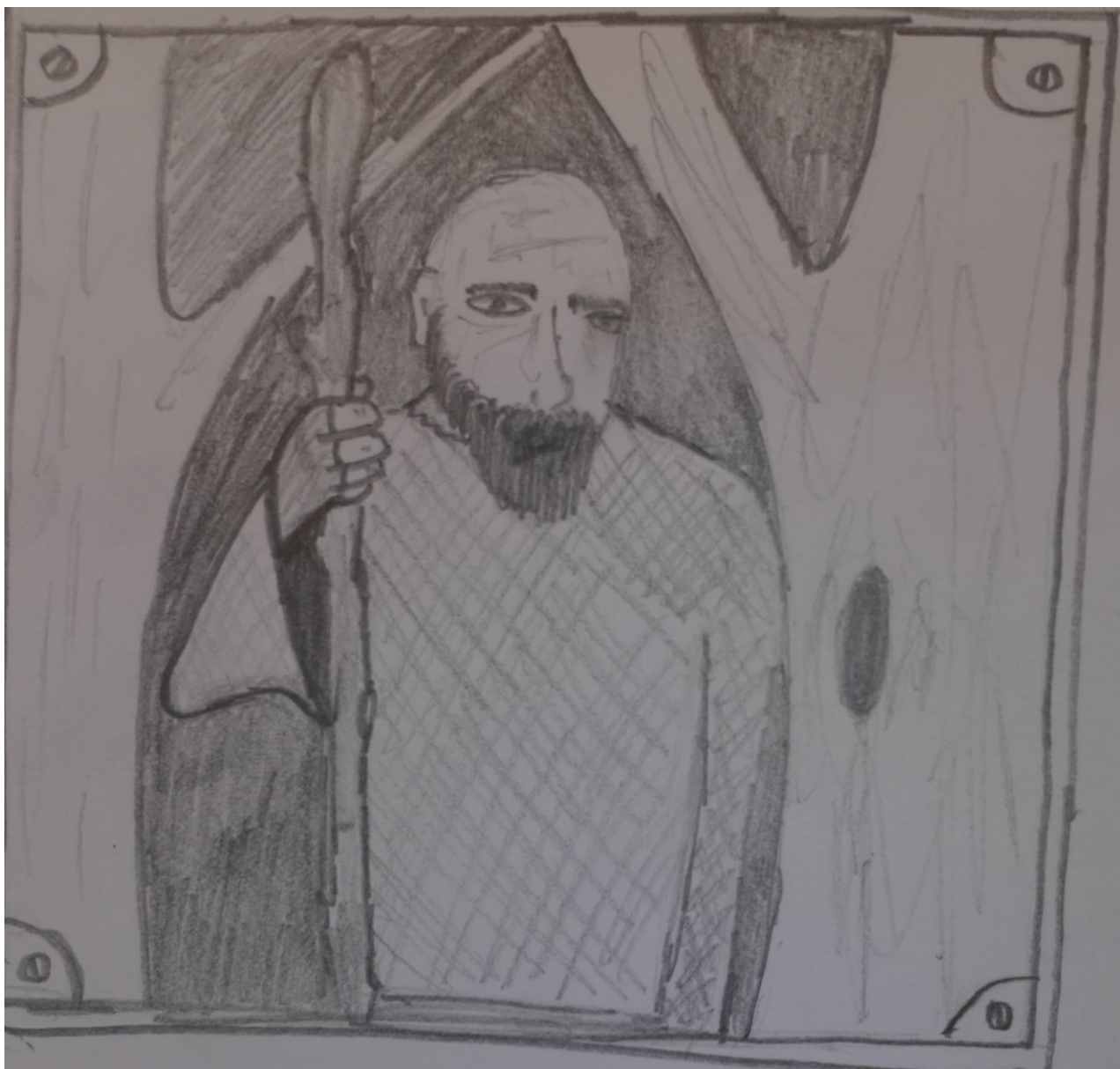
Vyrazili jste ven a vrhli se na vás jak vesničané, tak jejich psi. Starší sestra to dostala kosou, na tebe se vrhnul ovčák a srazil tě na zem. Nějak jsi ho setřásl a vyrazil pryč. Proběhl jsi kolem hořícího domu a v jeho světle viděl hromadu stínů, jak chodí mezi lidmi a jejich sivé tváře září zadostiučiněním. Byli hrozni, dosud působili jen muka, nyní z nich sálala smrtonosná moc. Lidský hřích je stvořil a naučil je, jak se postarat, aby tato líheň nikdy nebyla vyčerpána. Dům za tebou se rozsypal a ty jsi nějakým zázrakem prošel davem linčujícím tvé dvě sestry. Pak si tě všimli také a začali tě pronásledovat, ale tys utíkal a utíkal, nedohonili tě.

Našel sis místo tam, kde nyní žiješ už padesátým rokem. Na poklidném vrcholku mezi stromy, kde jsi měl čas, aby slzy smyly z tvého srdce ten hnůj, který ulpěl hlouběji než na obličej. Ale i les se noří do tmy, lidé prchají, ale cítíš, že i jiní přicházejí. Byl jsi u toho, když stíny přišly a i přes veškerou hrůzu cítíš i naději, že bys mohl být přítomen také jejich odchodu.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Je to prokletí, stín tu zůstane v nějaké podobě navěky, ale ty pomalu odcházíš.
- **4-6 bodů:** Vrátil ses na svůj vrcholek a jsi dojat. Jakási temnota opadla, tady dožiješ šťastně.

- **7-9 bodů:** Na svém vršku jsi prožil úžasný život a teď, když pominulo nebezpečí, není důvod v tomto životě bránit dalším. Místo je to pro klášter jako stvořené.
- **10+ bodů:** To bylo fascinující vítězství dobra. Musíš o něm povědět co nejvíce lidem. Tenhle příběh tě přiměje očividně ještě hodně našlapat.

....., ctižádostivý průzkumník mapující území pro invazi svého bojovného národa

Jak? Proč? :

Všechna sláva budiž vzdána veliteli! Všechny národy nechť se podrobí jezdcům, kteří jej následují! Všechny knihy, ať ze všeho nejprve chválí jeho vznešený úřad! Každá budova by měla mít klepadlo tvarované jak jeho rukavici, každý skutečný muž by měl mít druhé křestní jméno shodné s tím jeho.

Tohle všechno dobře víš. Byl jsi v tom od malička vychováván. Za tu dobu máte už třetího velitele a tak jsi byl jako správný chlapec už dvakrát přejmenován. Stejně tak jsi v těch údolích, které velitel dobyl a obsadil tři roky před tvým narozením, pilně cvičil, abys pomohl tomu, že jednoho dne opravdu bude velitelovo jméno na každé stránce a na každém domě. Něco ti šlo dobře, něco už poněkud hůře. Kupříkladu jsi byl dokonalý ve zdolávání horského terénu ani ti nejlepší z vašich hraničářů tě nikdy nedokázali chytit, když ses kolem nich během zkoušek plížil. Taky výborně střlíš z luka a jezdiš na koni. Jen s mečem ti to pořád ne a ne jít...

Chlapců stejného věku jako ty vás ve výcviku bylo dvacet, samozřejmě měli jste v údolí i jiné vrstevníky, ale to byli potomci rolníků a to je předurčovalo k tomu být sami rolníky. Vám však v žilách kolovala válečnická krev a bylo na místě, abyste se připravili přežít na vašem zaslíbeném místě, totiž bitevním poli. Jednou ses doslechl, že když velitel padne, vybere se nový z řad těch nejlepších válečníků, vždycky sis předtím myslel, že místo zdědí jeho syn, tak jako synové dědí válečnou krev svých otců. Tohle znamenalo, že ty sám jsi mohl mít šanci jednou dobývat svět.

Od té doby tě rodiče téměř neviděli. Cvičil jsi, kdy to jen šlo. Obzvláště své schopnosti zdolávání terénu jsi byl ochoten vybrousit na maximum. A tak jsi jednou zcela vyčerpaný uprostřed léta vylezl na nedaleký vrcholek a usnul zde. Po pár hodinách tě probudil nepříjemně silný vítr a ty ses probral. Těžko popsat ten úžas, který se tě zmocnil. Do nedohledna se táhnoucí krajina tě okouzila víc než pomyšlení na tu čest stát v čele dobývajících jízdy.

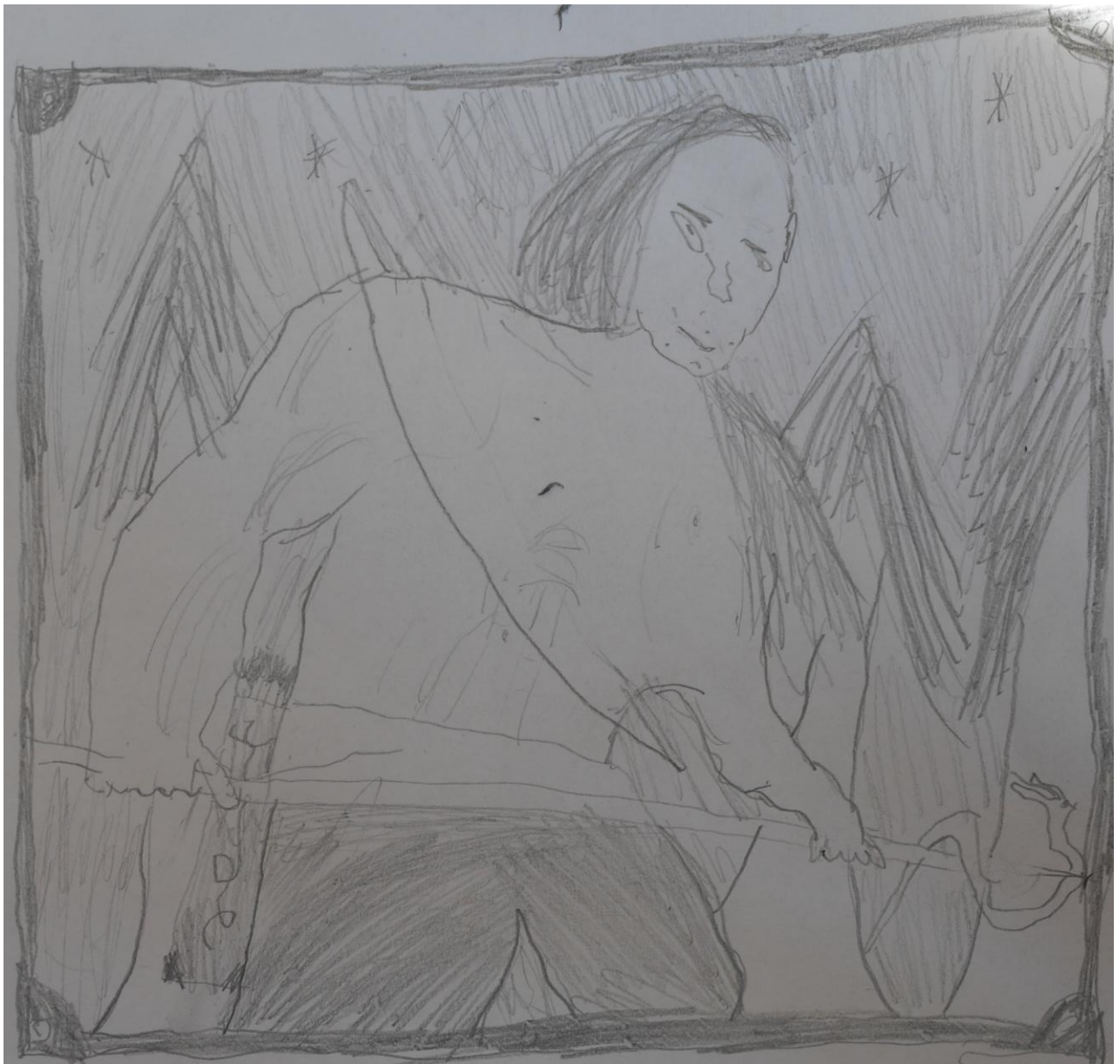
Vrátil ses dolů a cvičil s ještě větší vervou. Byls se sebou hodně nespokojený, příliš ses unavoval, příliš nechával rozptylovat a příliš podléhal různým pokušením. Ale dřel jsi tvrdě, a pak vždycky jsi jednou za čas vylezl hodně vysoko a tam si protřel oči a vyčistil je od potu. A vždycky jsi po tomto očistném rituálu padal na kolena, když tě ta krása tolik ohromila. Někdy jsi i plakal dojetím, a pak jsi vždy slezl dolů a v síle, jakou ti ten pohled dodal, se znovu a znovu tvrdě vrhal do tréninku.

Ostatní nevěděli o tvých vyhlídkách. Ani o těch na okolní kraj ani o té na velitelské sedlo. Měli tě za naději vojska, vojáka, který svou pílí a silou dobře poslouží. Ale tys nechtěl být jen nástroj, také jsi hledal odpovědi na tolik otázek. Proč ten svět vznikl? Jak se to stalo? Je dobrý? Je špatný? Zbytek tvé skupiny trávil noci v společenské budově a ve svých hovorech tě nazýval dříčem, který si život a myšlenky omezuje, ale tys byl dál než oni.

Dál jsi i nyní. Invaze do další části světa se chystá a ty máš tu čest pro ni zmapovat území. Vyjel jsi do krajů temnělých s odhodláním úkol splnit a s přáním najít odpovědi třeba i na těch pár otazníků.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Zklamal jsi sám sebe, kde to jen šlo. Takový slaboch si nezaslouží vrátit se.
- **4-6 bodů:** Můžeš dál pokračovat v misi, zdržel ses, ale za ty zkušenosti to stálo.
- **7-9 bodů:** Život se pohnul. K útoku dojde a ty budeš jeho statečně bojující součástí, máš skutečně čím dál tím lepší vyhlídky k tomu být jednou velitelem a možná budeš tím nejpoetičtějším velitelem v historii.
- **10+ bodů:** Co je velitel? Už teď nic. Porazil jsi stín a dovedeš být národu lepším velitelem než kdokoli jiný, už teď. Jedeš změnit nejsilnější národ světa.

....., nezaměstnaný žoldněř nazdařbůh se toulající krajem

Hůř už nebude:

Nebyl jsi vždycky sám, měl jsi dvacet kamarádu a kolegů, jednu ženu a dcerku. Táhl jste krajem skoro jako kočovníci, ale vaší prací nebylo rozveselovat chasu, ale bít se za ty šlechtice, kteří si vás byli ochotni zaplatit. Se svým mečem a mohutným tělem jsi usmrtil desítky vojáků, kteří měli tu smůlu, že stáli proti tobě. Zda jsi měl z toho všeho dobrý pocit? Ani náhodou, ale jak jsi prošel pevninu ze severu na jih a z východu na západ došel jsi k závěru, že lidstvo je celek, který si může tu a tam nějakou válku dovolit. Viděl jsi hladomory, války, etnické čistky a stejně tak jako se s každým jarem probouzí příroda ze zimní letargie, tak se vždy lidé vzpamatovali z hromadného umírání a znovu a znovu doplňovali prořídle počty.

Teď lituješ. Co se stalo, že nyní vidíš svět tak jinak? Váš žoldněřský oddíl se zrovna vracel z prohrané bitvy, několik z vás bylo zraněných a ještě k tomu v teple usazení strategové rozhodli, že se bude bojovat uprostřed tvrdé zimy a to všechno v horském sedle. Kdo upadl, mohl si být jist, že taky padne. Když ne mečem tak zimou a z těchto podmínek jste narychlo prchali. Dosáhli jste tábora za bojištěm, kde byla vaše pakáž a rodiny. A pak rychle z hor. Snad by vám to i vyšlo, ale tu se spustila obrovská vánice. Ledový vichr trhal kleč na vrcholcích hor. Zalehli jste, aby vás to neodneslo taky. To by vám mohlo i vyjít a zachránit vás, jen by se zrovna ze svahu nad vámi nemusela strhnout lavina. Čtyřicet lidí tvořilo vaší skupinu žoldáků a jejich rodin, nyní se počet zredukoval na pětadvacet a to včetně těch, které jste ze sněhu vyhrabali s vážnými omrzlinami.

Ale sešli jste a zimu přečkali ve vyrabované vesnici pod horami, tedy až na ty omrzlé, byl to krutý čas a půda byla tak zmrzlá, že jste s kopáním hrobů počkali do jara. A cesta vedla dál. Hledali jste nového zaměstnavatele a nějaké mladíky, kteří by posílili vaše prořídle řady. Spali jste ve stanech a cestovali napříč vlhkým krajem. Hledali jste válku, ale válka si našla vás. Nocovali jste a z lesa se vynořil oddíl obrněných jezdců. Stihl jsi popadnout dceru, žena byla už mrtvá, a prchat. Tak jste přežili dva.

Kdybys umřel, neměla by už nikoho, a tak se ti pokračování v žoldněřské profesi nezdálo jako dobrý nápad. Věděl jsi, že na jihu jsou velká hospodářství potýkající se s dlouhodobým nedostatkem čeledínů. Tam by ses mohl uchytit, a tak jsi šel nejrychlejší cestou na jih. Podmočený kraj byl nepříjemný, hromady komárů a všudypřítomné bažiny. Země bez lidí, kteří nevydrželi nemoci přenášené hmyzem. Tvá dcera je taky nevydržela a ty jsi nechal bažinu, aby převzala péči o tělo již téměř dospívající dívky.

Lidstvo je nesmrtelné, ale ty ne. Nechceš už bojovat, jdeš do míst, kde by žádné války být neměli.

Musíš si pár věcí probrat. Dokud jsi měl někoho sebou, bylo to vždy tak lehké, lidská láska ti dodávala síl. A teď hledáš klid, kde by sis ujasnil, co a s kým chceš dělat.

Tvá budoucnost:

- **0-3 body:** Potkal jsi nové lidi, ale k mrtvým kamarádům mají daleko. O konflikty není nouze, proč tedy nestrávit zbytek života tupým zabíjením?
- **4-6 bodů:** Tohle je vrchol tvé válečnické kariéry, smrti bylo dost, teď je na čase ohlédnout se po nějakém tom čeledínském místě.
- **7-9 bodů:** Zachránil jsi lidstvo, co by to bylo za dívku, aby s tebou teď nezaložila novou rodinu a neprožila poklidný vesnický život?
- **10+ bodů:** Porážel jsi lidi, porazil jsi stíny. Pevnina ještě nikdy neměla bojovníka takového formátu. Čas přízemního žoldáctví skončil, po takovém úspěchu se s žádným menším posláním než chránit celé lidstvo spokojit nemůžeš.

....., mág Akademie kouzel zkoumající podezřelé magické jevy

Tmou ve světle:

Vždycky jsi byl tak trochu černá ovce. Tvá matka se dlouho ani neodvážila přát si, aby ses naučil číst. Byl jsi nezvedené dítě milující prach ulice i spodinu, která na ní žila. To tvůj bratr byl jiný formát, velmi dobře si rozuměl s panem farářem a pomáhal mu po večer šít oblečení pro chudé. Taký jsi to zkoušel, ale něco tě pořád táhlo ven. Nevydržels to. Pustil jsi jehlu a vyběhl. Tvá nezbednost se nedala přehlédnout. Matka, bratr i lidé z kostela se začínali obávat, jestli nejsi posedlý nějakou zlou mocí.

A byl jsi. Prý v sobě máš démona neklidu. Démona, který tě neustále pudí k nějaké činnosti a u žádné zůstat. Jsou však dva druhy posedlosti. Jedna se týká těch, kteří nejsou schopni d'áblovi v sobě odolávat, a tak slouží jako loutka zlým silám v nich. Zabíjejí, týrají, vyvolávají další temné síly, zapalují domy a úrodu. Takto posedlé lidé vyléčit nedokážou, není nic lepšího než je přivázat k řetězům a zavřít do tlustých kamenných kobek.

Je však ještě jedna posedlost, kupodivu právě drtivá většina posedlých trpí právě jí. Démoni, d'áblové a mocnosti zla se vyžívají ve smrti, anebo aspoň v utrpení a beznaději. Když se někdo dostane do jejich spáru, mohou si své choutky vybit právě na něm. Neklidné a nepokojné, jako jsi ty, společnost úplně nemusí a oni jsou odsouzení k osamění a nepochopení. To se d'áblové mohou radovat, nicméně kdyby takové společnost kvůli jejich odlišnosti přímo likvidovala, jásali by. A právě ti, kteří mají to štěstí žít ve světle, nemají život těch ve tmě ukončovat, ale držet je.

Tak tohle je milosrdenství. Dokonce do města přijel i specialista na práci s posedlými, aby ti pomohl držet se světla. Byl jsi přeci jen velmi inteligentní, a když se mu podařilo mnoha chytrými vychytávkami přimět tě, aby ses udržel chvíli na jednom místě, dokázal ses s jeho zázračnou pomocí do půl roku číst. Podobně rychle sis osvojil schopnost počítat, rozumět cizím jazykem a vyprávět o zvycích v odlehlých zemích pevniny. Tvá neposednost tě již nehнала ze studovny na ulici, ale spíš od knihy ke knize a od myšlenky k myšlence. Obzor, hranice a meze poznávání a učení nikde. Četl jsi rychleji a rychleji, nakonec jsi znalosti nečerpal jen z knih, ale také z lidí. Stávalo se ti, že jsi předem, věděl, co lidé řeknou. Jednou sis v knihovně půjčil tlustý svazek a ještě než ses podíval na první stránku, už jsi měl celý obsah v hlavě.

Samozřejmě si toho tvůj učitel všiml. Tentokrát tě však odlišnosti nevedly k exorcistovi, ale na Akademii kouzel. To byla nová energie. Pilně jsi studoval a cvičil, svou magii jsi dokázal ovládnout rozumem a rozvinout do obdivuhodných rozměrů. Přesto ses mezi všemi těmi studenty cítil trochu nepatřičně. Jinak. Myslel jsi jinak, popravdě, spíš jsi nemyslel, když oni mysleli. Říkali ti, že jsi zbrklý a rozhodně měli pravdu, kde se oni dokázali ztížit, ty jsi potřeboval něco dělat. Světlo poznání plně prozařující celou Akademii tě nakonec nezajímalo tolik jako stíny.

A tvůj život šel právě směrem stínu. Magie je ošemetná věc, a když se někde vymyká kontrole, je třeba s tím něco dělat. Stal ses inspektorem, projížděl dlouhé cesty, analyzoval podezřelé úkazy, a pokud to šlo, sám je odstraňoval. Pokud byly příliš složité, aspoň jsi zjistil, co se dalo a případ předal elitnímu očistnému komandu. Takových případů, s nimiž by sis nevěděl rady, však naštěstí mnoho nebylo. Kromě toho, že tě práce bavila, byl tu ještě jeden důvod, proč tě pořád hnalo dál a dál. Nemusel jsi být s lidmi, kteří, ačkoliv věděli, že d'áblovi se nejlépe postaví soucitem, přistupovali k tobě jako k posedlému.

Jednou k obědu tě navštívil tvůj bratr. Nyní misionář šířící poselství o Milosrdenství do končin divokých opičích lidí. Prý se daleko na severu u moře začíná rozmáhat nějaká temnota, prošel jsi to

s mágy teoretiky a výpočty svědectví potvrdili, skutečně se tam děje něco, co by si zasloužilo prozkoumat a zmapovat. Mise hodná tebe, osamělého, ale schopného inspektora Akademie kouzel.

Tvá budoucnost:

- **0-3 bodů:** Zničili jste stíny. Ale ty sám nevíš, jsi-li víc stínem, či člověkem. Musíš je ještě jednou vyvolat, aby ses stal jedním z nich.
- **4-6 bodů:** Mise splněna. Čeká tě další práce.
- **7-9 bodů:** Byla to fuška, ale s týmem se podaří leccos. Cítíš se klidný jako nikdy dřív a jistý, že za tohle si na Akademii šplhneš.
- **10+ bodů:** Ta temnota v tobě ustoupila, naopak se změnila v další moc, kterou můžeš použít. Akademie kouzel už nebude potřebovat komanda, s touhle mocí pokryješ celou pevninu sám.

....., černokněžník prchající před démonem, jehož sám vyrobil

Dějiny nečekají:

Umíráš a umřeš. Jde jen o to, jak krutě to bude a zda budeš mít byť nepatrnou naději na vzkříšení, či zda se do konce věků změníš v utýranou duši démona. Chtěl jsi žít věčně a teď musíš prchat, abys mohl naposled vydechnout bez rozsápané hrudi a vysáté duše.

Žiješ, či spíš přežíváš už hodně dlouho. Byl jsi jedním z posledních, kteří vstoupili do Černokněžné ligy. Spojeneckého svazku, jehož členové si postupně rozdělili celou pevninu na části, z nichž každá měla někomu náležet, a slíbili si pomoc v případě, že by byl některý napaden. Jenže žádný černokněžník nevěří jinému černokněžníkovi. Ten nejmocnější si kupříkladu ihned přivlastnil území přisouzené dvěma sousedům a těm dvěma vymazal paměť. Stali se tak jeho loutkami. Další černokněžníci měli na svém na území města a panství, někteří byli slabí a vzdali se svého nároku, jiní začali čarovat mocná temná kouzla, která ale pohltila jejich duši a nakonec z nich byly jen katastrofy, z nichž nikdo neměl prospěch.

A právě kvůli těmto vrtákům se celá liga zhroutila. S hrůzou jsi pozoroval, jak se mágové, dosud uzavření ve svých studovnách, začali přidávat do řad bojovníků církve a vyraželi do boje proti těm z vás, kteří si jakés takés panství vytvořili. Ani tys nebyl ušetřen. Došlo na tebe až po dvaceti letech, tvé panství v bažinách posloužilo maximálně jako hrob poutníkovi, který podcenil smrtící choroby, které jsi naočkoval do svých komárů. Když však byla liga na všech strategických místech poražena, začali se inkvizitoři zajímat i o takové jako ty.

Jednoho dne jich k tvému sídlu přišlo asi dvacet. Magie je ochránila před všemi tvými pastmi, nebyly to žádní zelenáci. Přišli, aby tě zničili, ale na ničení se žádná magie nehodí tak jako černá, boj tedy nebyl tak nevyrovnaný, jak se mohlo zdát. Sešel jsi do nejtemnějších sklepů svého hrádku a vynesl odtamtud pomůcky pro ty nejničivější kletby. Když pak poslední z očišťovačů pokrytý morovými puchýři šeptal ve smrtelné agonii žíravým kouřem rozežranou sliznicí jakási slova, už ses cítil jako vítěz. A pak se zablesklo. Z nebe vyrazil paprsek a všechna kouzla, kterými jsi chránil svůj hrad byly ty tam. Šok z toho podrazu zablokoval tvou vlastní magií, stáls tam sice živý, ale naprosto bezmocný.

Obyčejný stařec na cestě Tak tě asi vnímalo okolí, když jsi putoval napříč krajem, zdánlivě bez cíle. Ale ty jsi moc dobře věděl, kam jdeš. Ztratit přístup k vlastním schopnostem je katastrofa, ale není neřešitelná. Kouzelnou moc člověku můžu vrátit nějaký mocnější čaroděj. Takovým mohl být snad už jen zakladatel celé ligy, pokud jsi věděl, obklopil své panství černočerným hvozdem, ve kterém by vetřelec přežil snad, jen pokud by byl nesmrtelný. Ani armáda inkvizitorů by jeho sídlo nedobila a navíc k tomu neměla důvod. Nejvyšší černokněžník se uzavřel a proti pádu ligy neudělal vůbec nic. Možná by ti vymazal paměť a udělal z tebe svého služebníka, ale vrátil by ti moc.

Při vstupu do hvozdu se tě chopily obrovské bolesti břicha. Několik hodin ses válel na zemi a sténal. Muselo to být zhoubné bujení, jaké někdy staré mágy postihuje. Bez magie ti zbýval tak měsíc života. Týden ses plazil hvozdem a do sídla nejvyššího černokněžníka jsi dorazil polomrtvý. Mistr na tom byl hůř. Jeho tělo leželo ve vstupní hale a na hrudi měl otvor odpovídající čepeli jednoručního meče. Na jeho ruce však zůstal kouzelný prsten a vedle něj jeho kouzelná hůl. Nasadil sis prsten a ucítil, že se ti moc vrací. S holí jsi sešel dolů, tam bývají nejmocnější artefakty. Neměl jsi už jinou možnost. Obětním nožem sis rozřízl žíly a umíraje nakreslil obrazec a slovy vyvolal démona.

Démoni neotálejí, přijdou jakkoliv možno. Tvá rozřízlá ruka se začala zacelovat měnit, za chvíli z ní byl pořádný démonický pařát. A tobě se vrátila síla. Démon tam stál a mlsně tě pozoroval. Potom natáhl vlastní pařát tobě na hrud'. Chtěl zaplatit, srdcem a duší, seslal jsi kouzlo, které tě ihned přemístilo do dálky, jakou bys ušel tak za rok.

Prcháš temnou krajinou. V patách ti je krutá smrt. Možná je tvá magie mocnější než kdy dřív, ale tvé přání už je jen jedno: najít klidné místo, kde si budeš moct lehnout a vydechnout.

Tvá budoucnost:

- **0-3 bodů:** Tohle dobrodružství ti bylo houby platné, démona máš pořád v patách, jen sil ubývá.
- **4-6 bodů:** V tvé duši se rozmáhá klid, viděl jsi takovou věžičku, kam se můžeš položit, zavřít oči a čekat....
- **7-9 bodů:** Porážka stínů byla dobrým činem. Očistil tvou duši a démon tě již nepronásleduje. Jsi svobodný.
- **10+ bodů:** Se stínem padá z celého kraje vše spojené s černou magií. Démon se rozplynul a tvá vlastní čarovná moc se očisťuje. Vypadá to, že tomuhle kraji bude se vzpamatováváním se pomáhat jeden dobrý čaroděj.

